

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9CdoR/11/2024
Identifikačné číslo spisu:	1620202079
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1620202079.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobkyne T. P., narodenej XX. T. XXXX, Z., J. D. XXX/XX, zastúpenej advokátom JUDr. Ivanom Hrebčíkom, Bratislava, Riazanská 62, proti žalovanému T. W., narodenému X. Y. XXXX, Z., B. X. T. XX/XX, o žalobe na obnovu konania vedenej na Mestskom súde Bratislava IV (pôvodne na Okresnom súde Bratislava III) pod sp. zn. B3-61C/121/2020, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. apríla 2024 sp. zn. 15Co/68/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV (predtým Okresný súd Bratislava III; ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) uznesením z 19. decembra 2022 č. k. 61C/121/2020-52 odmietol žalobu na obnovu konania o určenie otcovstva, vedeného na Okresnom súde Bratislava - vidiek pod sp. zn. 7C/20/80, žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania a rozhodol o vrátení súdneho poplatku žalobkyni. V odôvodnení uviedol, že J. P., určený za otca rozsudkom sp. zn. 7C/20/80, zomrel dňa X. XX. XXXX, pričom v čase smrti býval so žalobkyňou, ktorá bola jeho manželkou. S odkazom na § 400 a § 63 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) mal súd prvej inštancie za to, že spor o určenie otcovstva nie je takým sporom, kde by bol právny nástupca (dedič) po určenom otcovi oprávneným subjektom na podanie žaloby na obnovu konania, keďže nejde o majetkový spor. V zmysle § 94 a § 95 zákona o rodine je možné podať návrh o určenie otcovstva proti domnelému otcovi, resp. proti opatrovníkovi, ak otec nežije. V prípade smrti navrhovateľa v priebehu konania môže v konaní pokračovať ďalšia osoba oprávnená na podanie návrhu, t. j. dieťa, matka alebo muž, ktorý tvrdí, že je otcom. Ide o originárne právo týchto v zákone taxatívne uvedených osôb, ktoré sa neviaže na dedenie (resp. právne nástupníctvo). Ak takýchto subjektov, zákonne vymedzených účastníkov konania o určenie otcovstva v zmysle § 108 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) v spojení § 94 a § 95 zákona o rodine niet, nemožno sa v dôsledku neexistencie subjektov oprávnených na podanie návrhu domáhať určenia otcovstva a podľa názoru súdu prvej inštancie sa tak nemožno domáhať ani obnovy tohto

konania. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobkyňa by v obnovenom konaní nemohla vstúpiť do procesného postavenia žalovaného (domnelého otca) o určenie otcovstva, a preto nie je oprávnená na podanie žaloby na obnovu konania o určenie otcovstva.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 29. apríla 2024 sp. zn. 15Co/68/2023 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil vo výrokoch, ktorým bola žaloba na obnovu konania o určenie otcovstva odmietnutá a ktorým žiadnemu z účastníkov nebol priznaný nárok na náhradu trov konania, a zrušil a vrátil súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým vrátil žalobkyni súdny poplatok vo výške 92,50 eura. Žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Rozhodnutie zdôvodnil tým, že sa v plnom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobu na obnovu konania podala neoprávnená osoba. Žalobu na obnovu konania môže podať iba ten účastník, ktorý sa ako účastník zúčastnil pôvodného konania. Odvolací súd ďalej uviedol, že z viacerých rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva v zásade vyplýva, že po uplynutí zákonných lehôt na zapretie otcovstva prevažujú záujmy dieťaťa na udržaní vytvorených rodinných väzieb nad záujmami otca na zosúladení právnej situácie s biologickou realitou. Európsky súd pre ľudské práva podľa tohto pravidla postupuje predovšetkým v prípadoch, ak sa preukáže, že sťažovateľmi neboli využité právne prostriedky zapretia otcovstva (napr. Yıldırım proti Rakúsku, Rasmussen proti Dánsku a Kňákal proti Českej republike). Zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie vo výroku o vrátení súdneho poplatku žalobkyni zdôvodnil odvolací súd tým, že o vrátení tohto súdneho poplatku rozhodol nesprávne sudca namiesto vyššieho súdneho úradníka, čím uprel žalobkyni právo na podanie riadneho opravného prostriedku.

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). Uviedla v ňom, že napáda uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu, a to z dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Navrhla, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Uviedla, že jej bývalý manžel J. P., ktorý zomrel dňa X. XX. XXXX, bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava - vidiek sp. zn. 7C/20/80 určený za otca T. W. napriek tomu, že počas celého súdneho konania o určenie otcovstva tvrdil, že nie je biologickým otcom T. W.. Súd vtedy svoje rozhodnutie oprel o krivú výpoveď matky maloletého G. W., ktorá tvrdila, že v rozhodnom čase (III. domnienka otcovstva) mala pohlavný styk s J. P.. Ako ďalší dôkaz použil súd znalecký posudok č. 28/80 z 26. 5. 1980, v ktorom sa konštatovalo, že nie je možné vylúčiť J. P. ako otca dieťaťa. Znalec sa vôbec nevyjadril, akým percentom určil otcovstvo. J. P. spísal u notára listinu o vydedení T. W.G.. V konaní vedenom na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 6C/214/2014 o určenie, že T. W. je dedičom po poručiteľovi J. P., bolo znaleckým dokazovaním za využitia metódy analýzy ľudského genetického materiálu (DNA) znalcom prof. G.. Ľ.D. W., J.. určené, že otcovstvo poručiteľa J. P. k T. W. je vylúčené.

3.1. Dovolateľka zdôraznila, že pri určovaní otcovstva mala byť preferencia toho, aby biologická realita bola uvedená do súladu s právnym vzťahom. Zapretie otcovstva poručiteľom až do jeho smrti nebolo možné. V § 86 ods. 1 zákona o rodine lehota na podanie žaloby o zapretie otcovstva má prekluzívny charakter a má plynúť nie od narodenia dieťaťa, ale od získania dôvodnej pochybnosti o otcovstve (judikatúra ESLP). Novela nadobudla účinnosť od 1. 1. 2016, kedy poručiteľ už nežil. Poukázala pritom aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2011 sp. zn. PL. ÚS 1/2010, v ktorom ústavný súd vyslovil nesúlad vtedajšieho ustanovenia § 86 ods. 1 zákona o rodine s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3.2. Podľa dovolateľky boli postupom súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu porušené jej základné ľudské práva slobody, najmä podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súd vychádzal len z predpokladu, že oprávnenou osobou na podanie žaloby na obnovu konania musí byť len účastník konania v pôvodnom rozhodovaní. Právna prax, ani judikatúra najvyššieho súdu a ani judikatúra ESLP doposiaľ neriešila prípad, keď účastník v konaní o zapretie otcovstva zomrel, resp. otázku eventuálneho právneho nástupcu. Na základe nových skutočností (keď vyšlo najavo, že poručiteľ nebol biologickým otcom dieťaťa) sa vdova po poručiteľovi stala jeho jedinou zákonnou dedičkou a má teda právny, morálny aj spravodlivý nárok na dedičstvo po poručiteľovi, zaručený ústavou. Nadobudnutiu majetku dedičstvom však bráni právoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava - vidiek zo dňa 10. 6. 1980 sp. zn.

7C/20/80, ktorý deklaruje, že T. W. je tiež zákonný dedič.

3.3. Dovolateľka tiež uviedla, že súd prvej inštancie ani odvolací súd sa neriadili princípom právnej istoty, pričom poukázala aj na tzv. Radbruchovu formulu. Súdny mali podľa nej riešiť ako prejudiciálnu otázku, či J. P. mal možnosť podľa platného a účinného zákona o rodine podať žalobu na zapretie otcovstva do X. XX. XXXX, kedy zomrel. V napadnutom uznesení súd podľa dovolateľky pripustil zákonom одобrený zásah do práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydla a korešpondencie poručiť J. P. Európskym súdom pre ľudské práva bola zásada *res iudicata* niekoľkokrát prelomená vzhľadom na konflikt medzi Dohovorom o právach dieťaťa chráneným právom dieťaťa poznať svojho otca, resp. právom otca poznať svoje dieťa, a požiadavkou právnej istoty. J. P. sa s maloletým nestýkal, nekontaktoval ho, nenavštevovali sa. Určenie otcovstva považoval za veľkú krivdu a nespravodlivosť, vzdoroval proti tomu aj tak, že odmietal platiť výživné určené súdom aj za cenu spáchania trestného činu neplnenia vyživovacej povinnosti. Všetky tieto neprávosti zanechali následky na ňom a na jeho manželke (dovolateľke).

3.4. Dovolateľka zdôraznila, že síce nebola stranou v pôvodnom konaní o určenie otcovstva, ale žila v manželstve s určeným otcom, viedli spoločnú domácnosť, nadobúdali spoločný majetok. Teda má právo na ochranu minimálne v právach vlastníť majetok a práve na dedičstvo podľa čl. 20 ústavy ako jediná zákonná dedička. V prípade nepovolenia obnovy konania má žalovaný reálny predpoklad získať dedičský podiel nielen po poručiťovi, ale aj po nedávno zosnulej matke poručiťovi H. P. ako jej vnuk. Týmto by sa umožnili zo strany žalovaného ďalšie nezákonné obohatenia одобrené právom. Napokon dovolateľka uviedla, že prípustnosť obnovy konania by sa mohla riešiť ustanovením opatrovníka v konaní o povolenie obnovy konania. Pripomenula, že znaleckým posudkom L. G. L. W., J., bolo jednoznačne preukázané, že matka žalovaného v konaní 7C/20/80 úmyselne klamala o skutočnosti, že v rozhodnom období nemala pohlavný styk s iným mužom než s J. P. Svojím konaním teda spáchala trestný čin krivej výpovede, čo naplnia dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. c) CSP.

4. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie žalobu na povolenie obnovy konania odmietol, v zmysle § 413 ods. 2 CSP nebolo rozhodnutie súdu prvej inštancie, rozhodnutie odvolacieho súdu ani dovolanie žalobkyne doručované žalovanému.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania, v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je prípustné a je potrebné ho odmietnuť.

6. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

9. Podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

10. Podľa § 357 písm. c) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o odmietnutí žaloby na obnovu konania.

11. Keďže uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie o odmietnutí žaloby na obnovu konania, je vymedzené v § 357 písm. c) CSP, je dovolanie proti nemu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 2 CSP neprípustné, pokiaľ by bolo odôvodnené nesprávnym právnym posúdením veci (§ 421 ods. 1 CSP). Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o odmietnutí žaloby na obnovu konania je však prípustné dovolanie podľa § 420 CSP, teda z dôvodu tzv. väd zmätočnosti. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa v dovolaní uviedla oba dovolacie dôvody (§ 420 písm. f) aj § 421 ods. 1 písm. b) CSP), pričom odmietnutie žaloby je procesným rozhodnutím, teda aj dovolateľkou nastolená právna otázka je otázkou procesnoprávnou, dovolací súd neodmietol dovolanie ako (čiastočne) neprípustné podľa § 421 ods. 2 CSP, ale zaoberal sa jeho prípustnosťou komplexne (vrátane nastolenej právnej otázky) z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP.

12. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

14. Dovolací súd uvádza, že z práva na spravodlivý súdny proces nevyplýva právo procesnej strany na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, a ani právo dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné zákonu zodpovedajúce konanie súdov, čo vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci znamená najmä povinnosť súdov relevantne zdôvodniť svoje právne posúdenie a v prípade, ak strany argumentovali inak, zdôvodniť aj neaplikovanie právnych názorov strán.

15. Žalobkyňa v dovolaní zamieňala inštitúty určenia otcovstva a zapretia otcovstva. Aj spornú (procesno)právnú otázku nastolila ako riešenie prípadu, keď účastník v konaní o zapretie otcovstva zomrel. Jej žaloba na obnovu konania však nesmerovala k zapretiu otcovstva, ale ku konaniu o určenie otcovstva. Tu je potrebné uviesť, že Civilný mimosporový poriadok rieši otázku, kto je účastníkom konania o určenie otcovstva, v ustanovení § 108 ods. 2, podľa ktorého účastníkom konania o určenie otcovstva je navrhovateľ podľa predpisov rodinného práva, dieťa, matka a muž, ktorého otcovstvo má byť určené. Okrem dieťaťa, jeho matky a muža, ktorého otcovstvo má byť určené, teda môže byť účastníkom konania aj navrhovateľ, avšak z citovaného znenia § 108 ods. 2 CMP je zrejmé, že to nemôže byť akýkoľvek navrhovateľ, ale len navrhovateľ podľa predpisov rodinného práva. Týmto predpisom je zákon č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len „zákon o rodine“), ktorý v § 94 ods. 1 ustanovuje, že navrhnuť určenie otcovstva môže dieťa, matka alebo muž, ktorý tvrdí, že je otcom. Zákon o rodine v § 95 ods. 1 výslovne rieši aj situáciu, keď domnelý (resp. matkou označený) otec už nežije - v takom prípade sa návrh na určenie otcovstva podáva proti opatrovníkovi, ktorého ustanovil súd. Napokon podľa § 95 ods. 2 Zákona o rodine ak navrhovateľ v priebehu konania zomrie, môže v konaní pokračovať (len) ďalšia osoba oprávnená na podanie návrhu. Potomkovia dieťaťa môžu podať návrh na určenie otcovstva do šiestich mesiacov od smrti dieťaťa, ak majú na tomto určení právny

záujem.

16. Z citovaných ustanovení je zrejmé, že po smrti domnelého otca nemožno v konaní o určenie otcovstva pokračovať s dedičmi tohto domnelého otca, ale len s osobami, ktoré samé majú oprávnenie podať návrh na určenie otcovstva. Z toho vyplýva, že ani v prípade povolenia obnovy konania by žalobkyňa nemohla vstúpiť do obnoveného konania o určenie otcovstva. Preto dovolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie a odvolací súd, teda že žalobu na obnovu konania podala neoprávnená osoba. Pokiaľ žalobkyňa v dovolaní konštatovala, že „prípustnosť obnovy konania by sa mohla riešiť ustanovením opatrovníka“, dovolací súd uvádza, že jej žaloba vôbec neobsahovala návrh na ustanovenie opatrovníka jej bývalému manželovi na podanie žaloby na obnovu konania. Naopak, zo žaloby je zrejmé, že ju podala ako žalobu na obnovu konania, a to ako žalobkyňa vo vlastnom mene.

17. Dovolateľka argumentovala aj tým, že jej bývalý manžel ako súdnym rozhodnutím označený otec nemal počas svojho života možnosť zaprieť otcovstvo, pričom poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2011 sp. zn. PL. ÚS 1/2010 a na to, že zákon, ktorým bolo novelizované ustanovenie § 86 ods. 1 zákona o rodine tak, aby bolo v súlade s ústavou a Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, bol prijatý až po smrti J. P.. Dovolací súd k tomu uvádza, že ustanovenie § 86 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine vo všetkých zneniach (pred uvedeným nálezom ústavného súdu aj po novelizácii zákonom č. 175/2015 Z. z.) upravovalo a upravuje iba zapretie otcovstva manželom matky dieťaťa, teda zapretie otcovstva určeného podľa prvej domnienky otcovstva (§ 85 zákona o rodine), nie zapretie otcovstva mužom, ktorý bol za otca určený súdnym rozhodnutím (§ 94 zákona o rodine). Zákon o rodine ani pred novelou ani po nej neumožňoval zapretie otcovstva mužom, ktorý bol za otca určený súdnym rozhodnutím. Z uvedeného dôvodu nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2011 sp. zn. PL. ÚS 1/2010 ani ustanovenie § 86 ods. 1 zákona o rodine (pred ani po novelizácii) nie sú aplikovateľné na prejednávajúcu vec.

18. Neobstoí teda argumentácia dovolateľky, že jej bývalý manžel počas života nemal možnosť zaprieť otcovstvo. V tom sa jeho situácia nijako neodlišovala od situácie iných mužov určených za otca súdnym rozhodnutím na základe § 94 zákona o rodine. Zákon o rodine totiž vôbec nepredpokladal a ani po novelizácii zákonom č. 175/2015 Z. z. nepredpokladá zapretie otcovstva mužom, ktorý bol za otca určený súdnym rozhodnutím. Zapretie otcovstva je totiž zákonnou možnosťou na vyvrátenie zákonom stanovených právnych domnienok otcovstva (otcovstvo manžela matky, otcovstvo určené súhlasným vyhlásením rodičov), nie na revíziu súdneho rozhodnutia. Prostriedkom na revíziu súdneho rozhodnutia sú (okrem iného) aj opravné prostriedky, medzi ktoré patrí aj žaloba (predtým návrh) na obnovu konania. Je teda možné súhlasiť s dovolateľkou v tom, že jej bývalý manžel nemal možnosť zaprieť otcovstvo (čo však vzhľadom na vyššie uvedené nie je relevantné), avšak je potrebné uviesť, že jej bývalý manžel ako domnelý otec mal počas svojho života možnosť podať žalobu (návrh) na obnovu konania o určenie otcovstva. Ak tak neurobil on, nemôže to z vyššie uvedených dôvodov po jeho smrti urobiť jeho bývalá manželka.

19. Ako správne pripomenuli súdy nižšej inštancie, ako aj samotná dovolateľka, je potrebné, aby súdy dôsledne ochraňovali právo dieťaťa poznať svojho otca, prípadne právo otca poznať svoje dieťa. V tomto prípade však nejde ani o jedno z týchto práv. Tu neuplatňuje dieťa svoje právo poznať otca a pokiaľ ide o právo otca, po smrti súdom určeného otca už nemožno hovoriť o práve otca poznať svoje dieťa. Z rovnakého dôvodu dovolaním napadnuté rozhodnutie nemôže predstavovať zásah do práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života súdom určeného otca, keďže bolo vydané až po smrti tohto otca, na základe žaloby podanej inou osobou.

20. Pokiaľ dovolateľka argumentovala tzv. Radbruchovou formulou, dovolací súd konštatuje, že z vyššie uvedených dôvodov v tomto prípade nejde o taký neznesiteľný rozpor medzi pozitívnym zákonom a spravodlivosťou, že by zákon musel ustúpiť spravodlivosti. Zo samotného dovolania (rovnako ako zo žaloby na obnovu konania) je zrejmé, že po smrti domnelého otca už nejde o ochranu jeho súkromia či rodinného života (v zmysle ochrany jeho rodiny vytvorenej so žalobkyňou), ale len o dedičstvo po ňom. Takýto spor určite nenapĺňa predpoklady pre aplikáciu tzv. Radbruchovej formuly. Napokon pokiaľ

dovolatel'ka argumentovala právnou istotou, treba uviesť, že v záujme právnej istoty je zachovanie platnosti súdnych rozhodnutí, pričom ich zrušenie cestou mimoriadnych opravných prostriedkov musí byť odôvodnené výnimočnými okolnosťami, ktoré v posudzovanej veci nezistili ani sudy nižšej inštancie, ani dovolací súd.

21. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, dovolací súd nezistil v napadnutom rozsudku odvolacieho súdu dovolateľkou namietanú vadu, teda žiaden prípustný dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP a dovolanie nebolo prípustné ani podľa § 421 ods. 1 CSP. Preto bolo potrebné dovolanie odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

22. Napokon dovolací súd uvádza, že dovolateľka podala dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu „v celom rozsahu“, teda aj proti výroku, ktorým odvolací súd zrušil a vrátil súdu prvej inštancie výrok o vrátení súdneho poplatku žalobkyni, avšak k tejto časti uznesenia odvolacieho súdu neuviedla žiadne dôvody, pre ktoré ho považuje za nesprávne (dovolacie dôvody). Preto dovolací súd v tejto časti dovolanie odmietol podľa § 447 písm. d) CSP ako dovolanie, ktoré nemá požadované náležitosti.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.